

Febrer 2020 n°3

#STOPLISTESDESPERA

#INCLUSIVAAMBGARANTIES

educació

educ **Acció**

Revista de Polítiques Educatives

Educació inclusiva

EDUCACIÓ INCLUSIVA ESCOLA COEDUCACIÓ REFLEXIONS OPINIÓ CONVIURE TREBALLAR CCOO PROFESSIONAL
D'ATENCIÓ EDUCATIVA FORMACIÓ PROFESSIONAL UECS AULES D'ACOLLIDA FAMÍLIES IMMIGRANTS IGUALTAT VISUALITZAR
SUPPORT AUXILIARS PROFESSIONALS NECESSITATS CENTRES EDUCATIUS ALUMNAT DOCENTS PERSONAL VETLLADOR

CONTINGUTS

- 3 L'EDUCACIÓ INCLUSIVA A DIA D'AVUI**
Manel Pulido, Docent de Secundària i Secretari General Federació Educació CCOO
- 4 PERSONAL D'ATENCIÓ EDUCATIVA DINS L'ESCOLA INCLUSIVA**
Balbina Espart, Educadora Educació Especial. Silvia Montero, Educadora Educació Especial. Aida Carrasco, Auxiliar Educació Especial.
- 6 PER UNA FP SOCIAL, INCLUSIVA I INTEGRADORA**
Rodrigo Plaza, Docent FP i delegat de CCOO.
- 8 LES UECS, UNITATS D'ESCOLARITZACIÓ COMPARTIDA**
Ivan Manzano, Educador social.
- 10 POSA'T A LA NOSTRA PELL**
Sesa Cameán, Ana Ibañez i Esther Calzada. Membres del grup de famílies d'ACISE Infermeria.
- 12 DE LA TEORIA DELS CONJUNTS A UNA MIRADA COMPLEXA DE L'ACOLLIDA**
À. Martínez. Docent de primària
- 13 PARTICIPACIÓ DE LES FAMÍLIES IMMIGRANTS EN ELS CENTRES EDUCATIUS**
Lluís Vila, President de FAPAES.
- 16 QUÈ NECESSITEN ELS ALUMNES AVUI?**
Inma Santamaria Revilla, Orientadora Educativa.
- 17 HISTÒRIA D'UNA VETLLADORA**
Esperanza Palacios, Vetlladora.
- 18 EDUCACIÓ AL LLARG DE LA VIDA: NEOLIBERALISME VS INCLUSIÓ**
Laura Haba Jiménez, Docent de formació de persones adultes.
- 21 EL PROGRAMA SOCIOEDUCATIVO DEL ALUMNADO GITANO**
Paco Vargas Porras, Promotor escolar.
- 22 FEM DE LA DIVERSITAT UN TRESOR: INCLUTAC**
Equip impulsor Informàtica i Programació: Jaume Bartolí i Anna Casamitjana. Orientació Educativa: Rosa Arnau i Esther Blanes. Visual i Plàstica: Alba Figueras. Equip Impulsor Cicles Formatius: Olga Fortuny i Montserrat López.
- 23 ETAPA LABORAL. REPTES DE FUTUR PER LA PLENA INCLUSIÓ**
Laia Gurt i Coromines, Educadora social i delegada sindical de CCOO.
- 25 INCLUSIVA DE DEBÒ? PROPOSTES A L'EXPANSIÓ EDUCATIVA**
Raquel Martínez Pulido, Docent.
- 27 L'ESCOLA: UN PLAER SENSE PIN**
Josep Guardiola Salinas. Docent de secundària.

L'EDUCACIÓ INCLUSIVA A DIA D'AVUI

Manel Pulido,
Docent de Secundària
Secretari General
Federació
Educació CCOO

Quan falta poc per al tercer aniversari de l'aprovació del Decret per a l'escolarització en el marc d'un sistema inclusiu, les CCOO d'Educació hem de continuar denunciant la seva inaplicació.

Malauradament, els anys de desgovern que estem patint a Catalunya afecten més a les persones més vulnerables, que dins del sistema educatiu són aquelles que requereixen més recursos. Aquest alumnat més vulnerable està patint una doble llista d'espera, tant per reconèixer les seves necessitats de recursos, com per rebre'ls després. Una doble llista d'espera que acaba vulnerant la Convenció sobre els Drets de l'Infant i que repercuteix enormement també en les condicions laborals dels i les treballadores de l'Educació.

És per això que hem iniciat una campanya de denúncia de la situació, en la qual s'emmarca aquesta revista. Una campanya que hem començat amb el recull de les diverses situacions que ens trobem als centres educatius.

Des de la manca de recursos per a la detecció precoç i l'atenció al primer cicle de l'educació infantil, a la infradotació de suports educatius als centres ordinaris, passant per la manca de personal als Serveis Educatius i la inexistència de recursos per a la inclusió als ensenyaments postobligatoris i a l'espai del migdia i les extraescolars, on tota l'atenció a l'alumnat amb necessitats específiques l'ha de realitzar el personal ja existent.

Així mateix, ens seguim trobant amb importants dèficits d'aules d'acollida per a l'alumnat que no domina la llengua catalana i amb la inexistència de personal sanitari als centres educatius per atendre les necessitats sanitàries del nostre alumnat.

Totes aquestes mancances generen frustració entre el propi alumnat, les seves famílies i les treballadores. Una frustració que no ens podem permetre com a societat i que s'ha de revertir urgentment. És per això que necessitem un Govern que efectivament governi, prioritzant l'Educació en els pressupostos que ha d'aconseguir tirar endavant. Després, els i les treballadores de l'Educació farem la nostra feina en moltes millors condicions que en l'actualitat. Perquè ens apassionen les nostres professions. Perquè ens apassiona que el nostre alumnat millori dia a dia. Perquè som conscients que la nostra feina, realitzada en les millors condicions, ajuda a transformar la nostra societat cap a una de més inclusiva i equitativa.

PERSONAL D'ATENCIÓ EDUCATIVA DINS L'ESCOLA INCLUSIVA

Balbina Espart,
Educatora Educació Especial
Silvia Montero,
Educatora Educació Especial
Aida Carrasco,
Auxiliar Educació Especial

L'educació inclusiva ha de ser el motor per fer una societat més justa i igualitària, on el respecte a la diversitat sigui el seu senyal d'identitat.

Aquestes bones intencions es queden en no res, si el Departament d'Educació no fa una dotació adequada de Personal Docent i Personal Laboral d'atenció educativa (PAE) a l'Escola Inclusiva, perquè sense això no serà possible fer front a tota la seva complexitat.

Des de CCOO demanem que en l'etapa de 0-3 anys es doti els centres de Personal d'Educació Especial. Que es compleixi l'acord de l'any 2005 incorporant un/una Tècnic/a d'Educació Infantil (TEI) a cada aula de P3. Que el Departament d'Educació compleixi amb la seva pròpia normativa dotant tots els instituts de màxima complexitat amb Personal Tècnic en Integració Social (TIS) a jornada sencera i que tots els suports intensius a l'Escola Inclusiva (SIEI) tinguin un/a Educador o Educadora en Educació Especial i que s'augmenti la dotació de professionals Fisioterapeutes i Audioprotesistes per atendre de manera adequada i eficient l'alumnat a l'escola ordinària.

Perquè és tan important l'increment d'aquests professionals? Perquè complementem la tasca Docent assumint diversitat de funcions i feines, sense els quals no seria possible desenvolupar amb normalitat les activitats i programes que es realitzen diàriament en els centres educatius.

Si bé, cal que es doti els centres amb més recursos humans també cal que aquests s'organitzin de manera diferent. És important augmentar les hores de coordinació entre Tutors, Especialistes i Personal de Suport, a fi que la responsabilitat dels alumnes amb necessitats educatives especials no recaigui solament amb el PAE com passa massa sovint. La manca de coordinació pot suposar, que l'alumne no disposi del programa individualitzat moltes vegades fins a final de curs, eina imprescindible per treballar els objectius que s'han marcat per aquest alumnat. Es necessiten hores perquè tots els professionals implicats puguin assistir a les reunions de la Comissió d'Atenció a la Diversitat (CAD) i que no es destini el personal PAE, a fer tasques que no són pròpies de les seves funcions. També demanem més formació continua en el seu lloc de treball.

El Departament ha de cobrir les baixes del personal PAE des del primer dia, igual que les reduccions de jornada a les que tots els treballadors i treballadores tenen dret, i que en aquest moment no està cobrint.

Des de CCOO demanem que el personal PAE tingui el reconeixement professional adequat i que pugui participar activament en la vida de les escoles i instituts. No es pot infravalorar la seva feina, per això cal augmentar el seu reconeixement social dins els centres i davant les famílies i millorar les seves condicions laborals.

Volem visibilitzar la diversitat del personal d'atenció educativa que hi ha als centres i a les aules SIEI. La dotació d'aquestes aules és un/a docent i un/a Educador/a d'Educació Especial. En moltes ocasions també hi ha Auxiliar d'Educació Especial i o Vetllador/a adscrits al centre o al mateix SIEI. Les Vetlladores són treballadores i treballadors, contractats per empreses privades subcontractades pel Departament d'Educació. És un col·lectiu amb unes condicions laborals precàries i no se'ls requereix cap mena de formació per treballar amb alumnat amb necessitats educatives especials. Se'ls contracta per hores, el que dificulta la coordinació amb la resta de professionals dels centres.

La figura dels i les Auxiliars d'Educació Especial són un suport pels alumnes amb mobilitat reduïda, les seves funcions són bàsicament l'acompanyament d'aquests alumnes, tenir cura de la seva higiene i fomentar l'autonomia personal. Però l'escola ha canviat molt i l'alumnat també, així que aquestes persones es troben en una situació en la qual realitzen funcions de categoria superior. Per aquest motiu, des de CCOO fa anys que reclamem al Departament que totes i tots els i les auxiliars passin a ser Educadors/es d'Educació Especial.

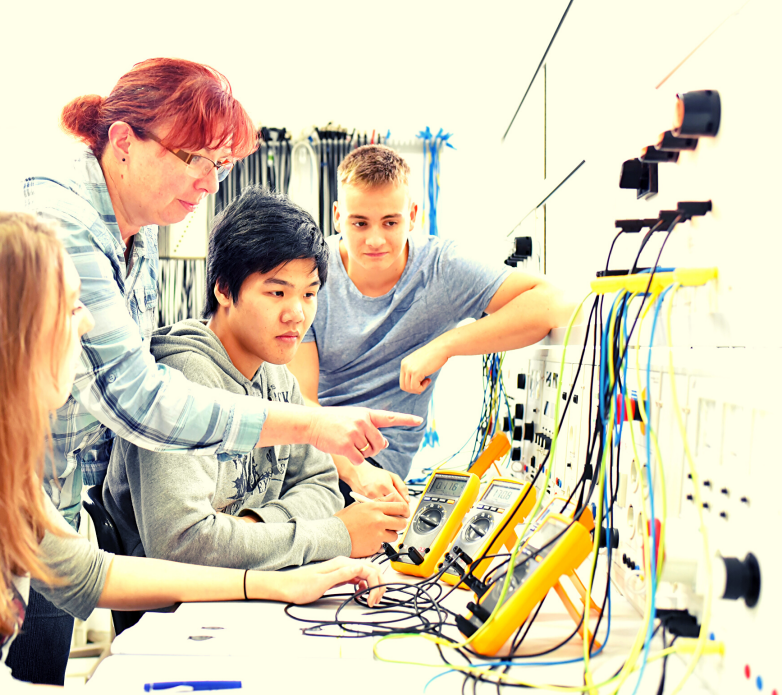

Els alumnes amb necessitats educatives especials fan ús del servei de menjador com qualsevol altre alumne i els centres per no contractar més monitoratge obliguen al personal d'atenció educativa a fer de monitors en aquestes hores. Aquestes tasques s'haurien de fer només quan anessin acompanyades d'un pla de treball integrat en el projecte educatiu de centre, amb la conseqüent participació del Personal Docent i la reducció d'hores lectives. De no ser així, fer el monitoratge vol dir que personal contractat pel Departament està fent tasques per a una empresa aliena, cosa totalment il·legal. Aquesta irregularitat fa que aquests professionals no puguin assistir a les reunions de coordinació, tutories, claustres, etc.

Si parlem d'Escola Inclusiva, també parlem d'escoles d'Educació Especial, però el cert és que aquestes es mantenen per l'alumnat amb necessitats molt específiques. Les ràtios que manté el Departament per aquests centres és totalment insuficient per donar una resposta educativa de qualitat. Aquest alumnat necessita molt més que professionals de l'educació, necessita personal d'infermeria o especialitzat, ja que molts utilitzen respiradors, s'alimenten mitjançant sondes, pateixen crisis epilèptiques i en molts casos s'ha d'administrar medicació.

Les Escoles d'Educació Especial, segons el Departament haurien de tenir també la funció de centres de recursos per a donar suport als centres ordinaris. Això significa, que tots els centres s'han de beneficiar del personal del centre d'Educació Especial, Fisioterapeutes, Logopedes, Mestres d'Educació Especial i Educador/es d'Educació Especial, tot aquest personal s'hauria de coordinar amb els centres ordinaris per poder fer assessoraments i el seguiment dels alumnes per treballar conjuntament de forma coordinada.

Un sistema educatiu com el que perfila el Decret per a una Educació Inclusiva de l'any 2017 obre la porta al dret a l'escolarització en condicions d'igualtat de tots els nens i nenes, nois i noies. Si s'aconsegueix desenvolupar-lo serà una conquesta immensa, però això també ha de passar pel reconeixement dels professionals de personal de Suport Educatiu dins els centres, massa sovint considerats professionals de segona.

PER UNA FP SOCIAL, INCLUSIVA I INTEGRADORA

Rodrigo Plaza, Docent FP i
Delegat de CCOO

S'inicia l'any 2020 amb un empatx de martingales en multiformat per visualitzar les bondats de l'FP: cartells, tuits promocionats, anuncis a televisió, actes, jornades, aliances, i fins i tot una marató 24 hores nonstop. Però després dels grans festejos arriba la ressaca i el bany de realitat...

Està de moda l'FP? No ben bé: entren diners del Fons Social Europeu (FSE) per crear ocupació i aconseguir millors condicions laborals i una de les seves concrecions és millorar la qualificació de les persones amb el motor més potent de qualificació que tenim, la Formació Professional Inicial, perquè hi ha un gran dèficit de població amb un nivell de qualificació mitjà, només un 9% davant el 33% de l'OCDE, i un excés de població amb sobrequalificació o manca de qualificació.

És necessari fer campanyes i donar a conèixer les possibilitats que té l'FP com a opció formativa, trencar amb la percepció social que són estudis de segona categoria i posar en valor l'adquisició de competències que únicament es poden adquirir per aquesta via formativa.

Però si no s'inverteixen diners ni s'assigna un pressupost propi i es mantenen les mateixes condicions i retallades, l'FP seguirà sent la germana pobra d'Educació.

Malgrat l'esforç de l'administració per vestir les dades seguim a la cua de la UE en inversió educativa i al capdavant en segregació socioeconòmica com apunta l'indicador d'abandonament escolar prematur 17% a CAT, fins a 40% al Grau Mitjà, respecte al 10,6% UE, amb les ràtios a l'FP catalana més elevades del tot el sistema educatiu estatal.

Durant els darrers 10 anys, en un context de crisi econòmica, s'ha duplicat l'alumnat de l'FP pel retorn al sistema educatiu i per la impossibilitat de trobar feina a Catalunya, on tenim una de les taxes d'atur juvenil (24%) més elevades d'Europa i no per l'augment de les taxes d'escolarització ni el demogràfic. L'alumnat que per edat hauria de dirigir-se a aquests estudis ha perdut un 30% del seu pes total i actualment, l'alumnat no repetidor que tria l'FP com la primera opció d'itinerari postobligatori no arriba ni a un 15%.

Mentre creixia l'alumnat i s'estancava l'oferta pública l'administració va aplicar les retallades que el dia d'avui encara no ha revertit: increment hores lectives, augment de ràtios, taxes als cicles formatius de grau superior... Alhora que implantava nous projectes sense recursos (dual, innovació, empenedoria...) i tiraven endavant gràcies al voluntarisme del professorat, condicionat sovint per l'elevada interinitat (50%) i per la necessitat de permanència al centre.

Es manté el batxillerat i l'itinerari universitari com l'opció prioritària de l'alumnat no repetidor i es reserva l'FP pels repetidors, especialment els CFGM, com una opció de segona oportunitat i ja apuntava en el seu darrer informe Save the Children que l'alumnat pobre té 4 vegades més possibilitats de repetir que l'alumnat amb recursos econòmics.

La falta d'orientació i d'acompanyament en el sistema educatiu i les poques places públiques per cobrir les demandes de primera opció condiciona l'accés amb l'opció més adient i atractiva pels joves que accedeixen i s'han de conformar amb les segones o terceres opcions. Per optimitzar recursos es matricula per sobre del 100% de la ràtio, amb les aules amb més de 30 alumnes, sense comptar l'alumnat de segon curs que pot tenir assignatures pendents de primer curs.

Es converteixen les aules d'FP, sobretot les del GM, en punts crítics pels col·lectius més vulnerables, amb un elevat risc d'exclusió del sistema educatiu, per l'alumnat que per alguna característica social veuen afectades les seves oportunitats i resultats educatius: l'alumnat amb necessitats educatives especials, amb dificultats socioeconòmiques i amb infrarrepresentació de gènere.

Amb el Decret 150/2017, de 17 d'octubre, de l'atenció educativa a l'alumnat en el marc d'un sistema educatiu inclusiu el Departament publicava una declaració d'intencions que en el capítol IV fa referència als ensenyaments postobligatoris i amb el redactat final no es va aconseguir garantir el suport educatiu, l'accessibilitat universal i la inclusió en aquesta etapa. Només el seu desplegament amb pressupost i recursos estructurals poden corregir les seves mancances.

L'alumnat amb menys recursos econòmics que arriba a l'FP sòl ser repetidor i difícilment pot accedir a la primera opció desitjada, per la baixa qualificació en l'expedient acadèmic i la manca d'oferta pública i ha de triar altres cicles o desplaçar-se a altres municipis si resten vacants amb la despesa de transport que suposa. Les beques de transport aprovades en resolucions parlamentàries fa anys que haurien de cobrir les despeses de desplaçament al centre i a l'empresa on es cursen les pràctiques. Les oportunitats de cursar l'FP en centres d'altres titularitats o en modalitats a distància són mínimes per aquest alumnat pels preus desorbitats de cada curs que pot arribar als 3000 euros anuals.

Cal trobar un l'equilibri en la planificació del mapa territorial entre l'oferta d'FP pública i les necessitats del teixit productiu amb la participació dels agents socials i econòmics, a hores d'ara exclusivament en mans de l'administració educativa, per tal de garantir el dret a la formació de totes les persones.

Pel que fa a l'alumnat amb necessitats educatives especials es reserven 2 places per grup amb l'assignació per punts i en cas de més sol·licituds l'alumnat sense assignació que impossibilita d'accés al cicle per places convencionals, pel que és molt freqüent que l'alumne amb NEE no presenti cap documentació per garantir plaça per la via d'accés convencional en el cicle preferent.

Per tant sovint hi ha més alumnat amb NEE que l'assignat per les places de reserva sense cap tipus de personal de suport. La sobreràtio, la manca de formació permanent específica, d'accessibilitat en la majoria de centres i de personal sanitari dificulta les possibilitats d'èxit educatiu d'aquest alumnat amb el suport que necessita, sense en entrar en detalls de les dificultats per trobar empreses de pràctiques o cursar altres modalitats com la dual, reservada a l'alumnat amb millor expedient acadèmic que superi les diferents proves de selecció.

La bretxa de gènere a l'FP afecta especialment la dona i les seves oportunitats d'èxit al mercat de treball: els cicles industrials estan sobrerrepresentats per homes (95% o més), associats a professions més ben remunerades que les famílies professionals amb sobrerrepresentació femenina, del sector serveis i d'atenció a les persones, associades a salaris més baixos i feines més precàries.

Segons l'estudi del sociòleg Andreu Termes de la UAB i relator del grup de treball de 'desigualtats de gènere i FP' del Consell d'FP de Barcelona, hi hauria evidències que la bretxa de gènere tingui afectacions en els resultats acadèmics i en l'àmbit personal. L'anunci de la bonificació de la meitat de les taxes del grau superior per les dones que optin per algunes titulacions industrials és una mesura insuficient i propagandista que perpetua les taxes que es van imposar durant la crisi a Catalunya, una de les poques comunitats amb preus públics a l'FP. Cal establir mesures de discriminació positiva i molta orientació en les etapes obligatòries per trencar amb els estereotips de gènere de les professions.

LES UECs, UNITATS D'ESCOLARITZACIÓ COMPARTIDA

Ivan Manzano,
Educador social

Hola sóc Ivan Manzano de professió/vocació educador social i veí de Nou Barris. Fa més de 20 anys que em dedico, primer durant molt de temps amb joves i infants de Verdum, però ara fa ja 4 anys vaig tenir la sort d'aterrar a Ciutat Meridiana, a Cruïlla, i més exactament a la UEC (Unitat d'Escolarització Compartida), un lloc màgic on cada dia tens l'oportunitat de créixer i aprendre coses noves.

Aquí compartim vivències, preguntes, reflexions i experiències de dilluns a divendres amb 18 alumnes. La UEC és una aventura diària on, amb acollida incondicional, escolta, paciència i molt sentit de l'humor, intentem generar un munt

d'espais d'aprenentatge amb metodologies diverses i grups reduïts per tal que tothom pugui avançar al seu ritme, madurar, fer-se gran, i recuperar la motivació pel saber.

A la UEC arriben nois i noies d'instituts d'arreu de Barcelona, amb bagatges a la motxilla complexos i no gaire satisfactoris pel seu procés personal. Els motius de les derivacions poden ser molts, però el moment vital entre 14 i 16 anys, és el mateix: l'adolescència, un moment importantíssim en la construcció identitària, on els adults moltes vegades deixen de ser figures de referència i és en aquest precís moment que han de marxar del seu institut per anar a la UEC, un espai acollidor emocionalment però a la vegada amb una complexitat molt gran en la relació entre iguals.

Tot un repte per l'equip educatiu poder vincular amb ells i per part de l'alumnat, el repte és formar part d'un espai educatiu nou on al principi es descol·loquen i han de canviar hàbits adquirits que ja no funcionen de la mateixa manera.

Un dels principals encàrrecs que tenim per part de l'administració és transmetre coneixements i fer una adaptació curricular de les competències i continguts de l'ESO. Però a la UEC per poder fer-ho, cal posar l'èmfasi en les accions educatives que interpel·len directament a les persones, accions educatives restauradores, empoderadores, orientades a formar millors persones, ciutadans, veïns i veïnes, persones amb valors. Treballem l'esperit crític, la sensibilitat, el respecte als altres...

Això no és sempre fàcil, de fet mai és fàcil, tenint en compte que hi ha molts joves que arriben trencats o en situacions de conflictivitat i vulnerabilitat complexes. Però les UEC som com "laboratoris pedagògics" on els alumnes poden aprendre de múltiples maneres. Portem la gamificació a l'aula, treballem per projectes i per reptes, els nostres tallers pràctics més professionalitzadors estan basats en metodologia APS (aprenentatge servei), fem autoavaluació assembleària, considerem el carrer com espai educatiu en medi obert.

Volem #StopLlistesdEspera per tots els infants i joves de Catalunya perquè:

- Quants mesos o anys ha d'esperar el Sergi per tenir un dictamen?
- Quants mesos o anys ha d'esperar la Fàtima per tenir una logopeda?
- Quants mesos o anys ha d'esperar la Júlia per poder anar al CSMIJ?

Tot això és meravellós, però a vegades apareix una part més fosca. Malgrat la dedicació i complexitat que requereix la nostra tasca, sembla que a la UEC naveguem a contracorrent per tal de lluitar contra la incertesa d'haver de guanyar una licitació cada dos anys per tal de tenir continuïtat, les derivacions dels alumnes que no sempre són les més encertades per aquest recurs, les dotacions econòmiques minses, la falta de reconeixement per part d'alguns sectors de l'ensenyament, etc. Aquesta suma de contrarietats fa més difícil la nostra tasca principal que no és una altra que ajudar i acompanyar a nois i noies que busquen crear el seu camí i trobar les condicions i motivacions necessàries per formar-se i aprendre.

Com diu una gran amiga, Xus Martín, en un dels seus llibres: "Educar-se és de valents" i les UEC estan plenes de persones valentes, educadors i joves que creixen i fan camí plegats.

#StopLlistesdEspera
#InclusivaAmbGaranties

POSA'T A LA NOSTRA PELL

Sesa Cameán, Ana Ibañez i Esther Calzada.

Membres del grup de famílies d'ACISE Infermeria

Crees una família, tot rutlla, i t'endinses al món de ser mare, no hi ha cap manual quan la vida et sorprèn. De cop i volta saps que hi ha alguna cosa que no funciona bé, li està succeint al teu fill/a, i sense saber com et trobes en una consulta mèdica rebent un diagnòstic, no gens fàcil. Llavors tot comença: Benvingut al món espavilat tens un nen amb malaltia crònica complexa!

L'Asier sòls és un nadó però a la seva curta edat el seu diagnòstic és molt clar; una malaltia minoritària anomenada síndrome stxbp1, un tipus d'encefalopatia epilèptica precoç i una epilèpsia secundària a aquesta síndrome. Un diagnòstic devastador per a la seva família i per a la llar d'infants que ha de vetllar per a ell quan els seus pares són a la feina. Vetllar per un nen amb unes necessitats tant sanitàries com pedagògiques molt concretes que al Departament d'educació tant li fa.

L'etapa de 0-3, la més menyspreada, oblidada i SENSE cap tipus de recurs de tot el sistema educatiu. Simplement no existeix...

La Martina era una nena sana fins que va arribar l'agost, abans de començar la seva escolarització a P3 va debutar diagnòstic diabetis tipus 1, llavors tot es va ennuvoliar, primer hospitalització i aprendre com a mare i pare a marxa forçada a gestionar-la. I per si no fos bastant començar el llarg camí de l'escolarització sense cap recurs pensat per a una nena no autònoma, incapaç de gestionar per si mateixa la malaltia, infravalorant la gravetat clínica de la menor. Considerant la malaltia com si fos a l'edat adulta.

El Jonatan fa 16 anys que lluita amb la seva epilèpsia refractària com un guerrer, ha debutat com el primer, en totes les ocasions obrint camins. La seva malaltia igual que a la resta li condiciona, ja sap el que és quedar-se enrere sense recursos o a casa aïllat perquè està malalt. Amb els anys és inevitable florir i guarnir les situacions, evitar que s'adoni del rebuig que provoca la seva condició. La duresa d'haver de deixar-ho tot enrere, incloent-hi la llar que coneixia, la seva població per començar de nou per poder tindre garantia de present i futur.

I nosaltres acompanyants dels nostres fills/es sabem que és perdre per guanyar, deixar-ho tot enrere personalment i professionalment, somnis, il·lusions per poder atendre, combatre i garantir els seus drets. Drets que es vulneren constantment, ens deixem la pell cada dia i ens mengem els sentiments, no podem defallir.

Parlem del dret a l'educació, a una vida digna amb igualtat de condicions, a poder gaudir del projecte educatiu, colònies, excursions, viatges, menjador, extraescolars, acollida matinal..... com la resta dels companys. Són activitats curriculars dins del projecte educatiu del centre i han de poder participar en condicions d'equitat.

Sovint es queden sense gaudir-ne perquè no hi ha ni predisposició política, ni el departament té establert el recurs qualificat per atendre'ls, i s'emparen en la pròrroga pressupostària.

És vital i molt important prioritzar el recurs adequat, i l'única figura que té competències per fer les tasques que requereixen els nostres nanos és la **infermera escolar**. Esdevé una peça clau tant a nivell assistencial com curricular, l'educació per la salut hauria d'estar inclosa al currículum. Tothom es beneficiaria!

Si el govern dotes als centres educatius de la infermera escolar, s'estalviarien ensurts, pors, i moltes ambulàncies per atendre problemàtiques o rutines derivades de: Malalties rares, diabetis, epilèpsies refractàries, traqueotomies, espina bífida i un llarg etc. I una baralla rere una altra perquè ningú garanteix la seva seguretat.

Parlem de: parades cardiorespiratòries, sondatges, hipoglucèmies severes i hiperglucèmies, administració d'insulina, manipulació d'equips d'infusió, canvis de cànules, aspiracions, administració de medicacions rectals, reanimacions, coma, etc. Situacions vitals que necessiten una expertesa per realitzar-les, és a dir d'una infermera, que és l'únic professional que pot donar la resposta adequada davant una situació de risc vital.

Fa quasi un any, desesperades davant d'una situació molt injusta on es vulneren els drets dels nostres fills/es, vam començar la lluita definitiva, la més contundent, volem i demanem la figura de **la infermera en cada centre educatiu des del zero anys fins a la universitat**. No demanen res especial, sinó el compliment dels seus drets, com el Decret d'escola inclusiva d'octubre del 2017, drets marcats des de l'ONU la Declaració dels Drets dels Infants i l'Agenda 2030, drets que no es compleixen actualment. Prou de vulnerar als nostres infants, de paraules buides, de patir més enllà de la realitat que vivim diàriament. Prou de ser invisibles en el món educatiu i davant la societat!

Si la situació s'ha mantingut fins ara, ha estat per la bona voluntat de mestres i personal laboral dels centres educatius, i per l'esforç de les famílies que en molts casos resten dins del centre o es desplacen sempre que calgui. Generalment són les mares, abandonen el món laboral per atendre als seus fill/es.

"Posa't a la nostra pell", acompanya'ns en la lluita, uneix-te i combat amb nosaltres avui són els nostres fills i filles però demà potser la vida et dona un ensurt.... Roman al nostre costat perquè el teu fill/a, net/a, cosí/na, germà/ana, es beneficiarà. Tot està per fer i tot és possible!

Gràcies a tots els que ens acompanyeu a fer més dolç el camí.

DE LA TEORIA DELS CONJUNTS A UNA MIRADA COMPLEXA DE L'ACOLLIDA

À Martinez

Docent de primària

Tot i que en l'origen i pensament d'aquest article està l'aula d'acollida com a tema referent volia compartir la mirada que des de fa anys he anat interioritzant a partir de la meua tasca docent i la visió com a ciutadana.

Inicio aquest escrit reconeixement l'aportació de l'àmbit matemàtic pel que fa a la descripció d'alguns aspectes fonamentals de l'educació en els nostres dies. On us vull portar? Els diagrames d'Euler (s. XVIII) van interpretar el concepte d'inclusió; això ha facilitat que darrerament a l'escola es puguin explicar fenòmens que s'hi donen i es parli "d'escola inclusiva" i més encara de "sistema inclusiu". La societat i l'escola com a una petita mostra del que en ella esdevé, ens col·loca en la situació d'incloure o no incloure "l'altre" i ens fa plantejar la manera en què aquesta inclusió o no inclusió es duu a terme.

L'educació inclusiva ha de contemplar valors, idees i exigències respecte al dret de totes les persones a accedir a una bona educació. Per tant, tot i l'obvietat, la inclusió no ha d'excloure ningú. El repte primer és dotar la comunitat escolar d'una mirada que aculli sense condicions. La societat també ha de fer el seu camí no exempt de dificultats i riscos. La societat ha de fer passos per ser inclusiva.

Coincidint amb això la UNESCO, l'any 2015, ja va dir: "Cal una visió oberta i flexible de l'aprenentatge que duri tota la vida i ocupi tota la vida: una visió que ofereix l'oportunitat perquè tothom descobreixi el seu potencial per a un futur sostenible i una vida amb dignitat. Aquesta visió humanista té repercussions en la definició del contingut i les pedagogies d'aprenentatge, així com en el paper dels mestres i altres educadors".

Tenint al cap l'acollida com a eix d'aquesta reflexió vull continuar amb un l'altre concepte que hi associo directament. L'activista i acadèmica Kimberlé Williams Crenshaa encunyà des del 1989 el terme la interseccionalitat que és definida com l'estudi de les identitats socials encavalcades o interseccionades i els seus respectius sistemes d'opressió, dominació o discriminació. Amb aquest terme s'ha fet palesa la complexitat que implica la confluència de més d'un eix descriptiu que actua de manera interrelacionada en les persones. Ens ha permès visibilitzar, analitzar i intervenir en situacions de desigualtat que es donen a l'escola des d'una aproximació complexa.

PARTICIPACIÓ DE LES FAMÍLIES IMMIGRANTS EN ELS CENTRES EDUCATIUS

Lluís Vila,
President de FAPAES

L'escola catalana compta amb 323.334 alumnes matriculats en educació secundària obligatòria. D'aquests alumnes, 38.373 són d'origen immigrant, aproximadament un 12%. Les comunitats amb més presència són la llatina amb 9.875 alumnes, seguida de la magribina amb 9.181 (294 més amb Algèria), la romanesa amb 3.318 i la xina amb 3.128. Després li segueixen la pakistanesa amb 1.583, etc.

Una prèvia: cal distingir entre diferents nivells de participació de les famílies, tant immigrants com no, al centre educatiu.

- La participació merament d'acompanyament dels seus fills i filles a la porta del centre escolar, en les etapes primerenques és majoritària, i de parlar amb altres famílies.
- L'acompanyament en la seva etapa escolar assistint a les reunions de centre, de tutoria, ajudant amb els deures, etc.
- Una implicació activa en la vida comunitària del centre, participant en activitats, implicació en l'AMPA, etc.

Cadascuna de les modalitats de participació anteriors té els seus matisos i variants.

La participació de les famílies no és homogènia. Són les més properes a la cultura escolar i aquelles amb estudis superiors les que més participen i, per contra, **les famílies més desfavorides, immigrants i minories ètniques, tenen una participació molt menor**. També es constata que a major edat dels fills menys participació.

En part, el nivell d'implicació, dependrà de les dinàmiques relacionals amb les altres mares i pares i amb el mateix centre.

Hi ha una sèrie de barreres que fan que les famílies immigrants no participin plenament de la vida escolar dels seus fills i filles:

- **Lingüístiques:** La manca de coneixement de l'idioma és una barrera per a moltes famílies.

El primer hàndicap idiomàtic és l'acompanyament dels fills i filles a fer els deures.

Assistir a les tutories pot suposar un problema per als pares i les mares que no entenen bé o tenen dificultats per comunicar-se en l'idioma local. En molts casos eviten participar en aquestes reunions. En alguns centres la solució que han trobat és fer la tutoria conjunta amb els alumnes perquè vagin traduint el que els explica el tutor.

Aquesta dificultat idiomàtica limita les relacions amb els altres pares i mares, afavorint cercles tancats que difícilment s'interrelacionen amb la resta.

La comunicació com les circulars, mails, butlletins de notes... haurien de trobar una fórmula perquè arribin a les famílies amb dificultats idiomàtiques i que entenguin la informació que se'ls transmet. Millorar les tutories i la seva freqüència podria ser una opció.

La comunitat educativa s'ha de dotar, necessàriament, de mitjans per poder donar solució a aquestes famílies amb dificultats idiomàtiques.

- **Culturals:** Les diferències entre els valors, usos i costums de la societat d'acollida i els de l'originària.

El tabú cultural, en alguns països, no permet la integració plena de la manera que estem acostumats. De vegades hi ha una autocensura a la participació perquè la família no veu de bon grat que s'impliqui en una activitat que exigeix molta dedicació i interactuar amb persones del sexe oposat.

En aquest cas la participació ha d'estar molt enfocada a integrar aquestes sensibilitats i buscar espais de confort perquè aquestes famílies puguin participar, en la mesura del possible, en la vida comunitària del centre.

- **Institucionals:** Vine la figura del docent com algú llunyà i el centre escolar és un espai que els és estrany.

En l'àmbit institucional dels equips docents, PAS i AMPA han d'incidir de manera efectiva i immediata per canviar aquest paradigma i que les famílies immigrants se sentin valorades i integrades dins de la comunitat educativa des del minut zero.

En els vestíbuls i a l'entrada podria haver-hi cartells de benvinguda en tots els idiomes de les famílies d'origen que hi ha a l'escola, així les famílies reconeixerien aquest espai com a propi i a elles mateixes com a part d'una diversitat, no com a una excepció.

Els tutors, orientadors i EAP haurien de prioritzar reunir-se freqüentment amb aquestes famílies i coordinar-se amb els Serveis Socials de l'Ajuntament, si s'escau, per conèixer millor les dificultats que tenen, això faria que se sentissin més vinculades al centre. Especialment preocupant és el cas dels MENA que necessiten una especial atenció.

Aquestes famílies haurien de tenir un REFERENT al centre al qual dirigir-(podria ser un pare / mare del mateix origen) que fes de pont amb la direcció pel que fa a mediació i traducció. Recordem que a vegades hi ha barreres idiomàtiques i culturals difícilment superables d'una altra manera. Aquesta mesura també ajudaria enormement als MENA.

Quan les famílies esperen per reunir-se amb el tutor o algú del centre educatiu i no té una sala d'espera, sovint ho han de fer a peu dret en un passadís, sentint-se observades. Això pot generar una gran incomoditat a aquestes famílies.

En tot cas, **fer que les famílies immigrants s'impliquin en la vida de la comunitat educativa no deixa de ser un repte.** Un repte que requereix treball constant i, generalment, amb resultats quantitativament pobres.

Què poden fer les famílies immigrants per millorar la seva participació en els centres educatius:

- Anar sovint al centre educatiu, aprofitant que acompanyen als seus fills i filles, i tractar d'estar al dia del qual passa al centre.
- Participar en les reunions de principi de curs, encara que tinguin dificultat amb l'idioma és una bona ocasió per anar amb els seus fills o filles i que ells els hi tradueixin.
- Participar en les activitats obertes a pares - exposicions, Sant Jordi...
- Sobretot assistir a les reunions de tutoria i si hi ha alguna dificultat amb els seus fills o filles no esperar que el tutor els cridi, prendre la iniciativa.
- Implicar-se en l'AMPA. Si hi ha una comissió d'immigració integrar-s'hi o demanar a l'AMPA que la creu.

Què han de fer els centres educatius per fomentar la participació de les famílies immigrades:

- Posar els mitjans necessaris perquè les famílies se sentin part de la comunitat educativa.
- Empatitzar amb les i els referents de cada comunitat i que aquestes els ajudin a apropar els membres de la comunitat al centre escolar fent-se portaveus i transmetent els missatges del centre a les famílies i de les famílies al centre.
- Fomentar la participació d'aquestes famílies en les reunions d'inici i final de curs.
- Facilitar les reunions de tutoria, bé sigui amb l'assistència d'alumnes que els tradueixin en cas de dificultats idiomàtiques, buscant la manera que puguin assistir tots dos pares o que el progenitor que assisteixi se senti còmode si les raons culturals així ho aconsellen.
- En definitiva, tractar de tenir una comunicació fluida i personalitzada per facilitar el sentiment de pertinença a la comunitat.

Què poden fer les AMPA per fomentar i integrar les famílies immigrants en els centres educatius:

- Primer entendre que qualsevol acció que realitzen no obtindrà resultats massius però que les famílies immigrants són un actiu i un valor.
- Hi ha experiències i activitats que s'estan desenvolupant a través de les AMPA que acosten a les mares, principalment, amb l'ajuda de les filles als centres educatius a través d'ensenyar-los l'idioma.
- Altres AMPAs utilitzen una xerrada semi informal, amb alguna persona de referència de la seva comunitat al voltant d'una taula amb te i pastes i a partir d'aquí es tracta d'apropar a aquestes famílies a la comunitat educativa.
- Les AMPA han de preveure les dificultats econòmiques d'algunes famílies, immigrants o no, i tenir quotes més reduïdes o altres modalitats d'associat per a aquests casos i esforçar-se a afavorir que membres d'aquests col·lectius puguin participar en igualtat de condicions a la de qualsevol altra família.

Entre tots els actors de la comunitat educativa cal generar una cultura de la participació. Per a això cal millorar la formació, la informació i el marc relacional amb aquestes famílies.

QUÈ NECESSITEN ELS ALUMNES AVUI?

Inma Santamaria Revilla
Orientadora Educativa

Les necessitats educatives (NE) ens parlen de com adequem l'aprenentatge dels alumnes a les seves circumstàncies i la seva idiosincràsia. És un concepte basat en el respecte a les dissimilituds personals, la realitat social i la diversitat de l'alumnat a l'aula. Context i atenció diferenciada, doncs, són els termes claus per analitzar-les i el motor de la intervenció educativa.

Contextualitzar les NE implica parlar en primer lloc el trencament amb el paradigma de l'homogeneïtzació de l'alumnat que descriu en un dels articles del seu blog J. Blas García com "El inexistente alumno standard" trencant així amb la "hipòtesi de la normalitat".

Determinar las necesidades de aprendizaje de todo el alumnado, en base de las necesidades de aprendizaje de una «persona promedio» que no existe –es decir, del inexistente alumnado estándar–; y, de este modo, planificar la enseñanza bajo un único y erróneo parámetro: la «normalidad»

Implica igualment l'anàlisi d'un context intercultural amb diferents maneres d'entendre el fet d'educar; un context tecnològic vertiginós que ofereix infinites possibilitats però que deixa els infants i joves de vegades en situació de vulnerabilitat; i un context social caracteritzat per aquest pensament de "societat líquida" (Bauman) que trenca amb la solidesa del passat i converteix la intervenció educativa en quelcom temporal i inestable.

L'educació que fins ara s'havia caracteritzat per seleccionar i situar als alumnes en funció de la campana de Gaus porta a una realitat educativa amb un alt índex d'exclusió, no només en termes de graduat escolar sinó també de quantitat d'alumnes que necessiten una educació diferenciada i dels que "escalfen cadira" i només estan presents físicament a l'aula.

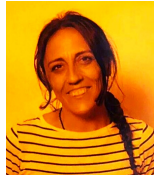
I porta també a tenir el punt de mira en el dèficit (què els falta per ser "normals", per adaptar-se al sistema educatiu). Aquest concepte es trenca amb la idea d'integració (informe Warnok 1978) i actualment amb la d'inclusió educativa, que promouen el concepte de "necessitat".

En la seva definició pedagògica, es diferencien unes necessitats comunes a tot l'alumnat que tenen a veure amb els objectius marcats per l'UNESCO sobre l'adquisició de competències per a la vida i estan reflectides al currículum comú. Altres d'individuals que tenen a veure amb la manera en què aprèn l'alumne, com organitzem l'aula i emprem les metodologies per atendre aquesta diversitat i d'altres específiques que es caracteritzen per recursos i suports concrets als alumnes que ho requereixen.

Però més enllà de les descripcions educatives, la quotidianitat fa pensar en altres "atencions" (expressió que li treu a la paraula "necessitat" l'aire de carència) que afloren a l'aula: de vegades atencions fisiològiques fruit de la descompensació social a la que l'escola també dona resposta en alguns casos; atenció per sentir-se escoltat/da i mirat/da, de saber que allò que fa és important; a vegades atenció a l'hora d'ajudar-los a autorregular la seva conducta; atencions afectives i de vinculació emocional; atencions de seguretat per afrontar les frustracions i incerteses d'un present i un futur "líquid"; atencions a l'hora d'acostar-nos a la seva realitat generacional i individual i mostrar les expectatives que tenim sobre ells/es; atencions en les relacions socials i en la participació en la vida del centre, etc... i moltes altres que són presents en el dia a dia, i que sens dubte marquen el seu recorregut educatiu, però que no surten al currículum prescriptiu.

El paper del professor en aquest procés es destaca per tenir en consideració a més de les potencialitats de l'alumne aquest tipus d'atencions i fa de l'observació i el diàleg el seu exercici diari. Tanmateix l'alumne i la seva realitat es col·loquen en el centre de l'actuació educativa, ampliant els marcs d'intervenció no només a l'aula sinó a altres espais igualment educatius. Ens trobem doncs davant d'una actualitat educativa que no surt dels decrets sinó de la pràctica diària, de la demanda, de les potencialitats i necessitats de l'alumne. Una manera d'entendre l'educació com una realitat viva que vol atendre la singularitat de cada alumne per garantir l'èxit educatiu i que l'alumne sigui feliç en la seva etapa escolar.

EXPERIÈNCIA D'UNA VETLLADORA

Esperanza Palacios
Vetlladora

El meu nom és Esperanza Palacios i he treballat com a vetlladora durant onze anys a diferents escoles d'aquí de Barcelona. En tot aquest temps hi ha hagut coses que mai he entès i encara no sé si en algun moment entendre.

Des del meu punt de vista "totes i tots" els agents educatius com; educadores/ors, monitores/ors, vetlladors/res... Formen part de l'escola i tots i totes fem escola, tot i que la realitat lamentablement en molts casos és un altre.

Tinc l'oportunitat d'expressar algunes de les meves vivències amb aquest sector en molts cops invisibilitzat, amb la intenció d'ajudar a reconèixer la importància de valorar la feina que suposa aquesta figura dins de l'àmbit educatiu.

Per una banda des del començament del meu recorregut professional com a vetlladora trobava moltes incongruències, no podia entendre com si érem un sector tan important a dintre de l'escola, no teníem un conveni regulador del sector. No entenia la precarietat econòmica i el fet de donar-se d'alta i de baixa a l'INEM cada cop que finalitzava o començava el curs.

Tot i que des de fa un temps l'alta ho feia l'empresa directament. No entenia per què no podem estar regulats per l'administració. No entenia com podia una figura tan rellevant a dintre de l'aula fent suport amb nens i nenes amb necessitats educatives específiques i no tenir cap reunió on hi hagués un traspàs d'informació amb l'objectiu d'optimitzar la meva tasca i al mateix temps afavorir la inclusió del nen o nena en qüestió. No podia pas entendre com quan hi havia reunions dels infants que jo portava es convocaven; l'EAP, la direcció, les mestres especialistes, les tutores, fins i tot en alguns casos serveis socials, i jo (com altres companys i companyes del sector), no ens convoquen, quan moltes vegades com a "vetlladora", passava molt més temps amb els infants, que moltes de les persones que tan sols veien al nen o a la nena un cop a la setmana i pràcticament no coneixien a l'infant; pot ser; crec jo, que com a vetlladora tindria coses per aportar pel benestar de la criatura.

Després d'aquestes incoherències que lamentablement passen i que encara continuen passant, em pregunto quin és el sentit d'aquesta figura de cara a l'administració?, serveix per omplir paperassa i fer veure, que hi ha una figura que desenvolupa una funció educativa del tot rellevant i que al mateix temps viu en precarietat econòmica? Tot això ho té en compte l'administració? No, jo crec que no. En tot aquest temps, m'he trobat amb persones amb una calidesa humana on he sentit que formava part d'un engranatge igualitari i minoritari, en el qual el protagonista era i és l'infant i treballàvem cooperativament pel seu benestar. Altres vegades, he sentit que era una mena de pegat, on la funció educativa quedava reduïda a sortir de l'aula sense buscar un altre recurs pedagògic més adient i beneficiós per a l'infant. Penso, crec i sento i m'adono, que mentre visquem en la incoherència la nostra funció educativa estarà coixa.

Actualment ja no desenvolupo aquesta feina, la incongruència, la precarietat econòmica entre altres coses van portar-me a trobar una altra manera de treballar amb l'àmbit de l'educació, d'estar amb contacte amb els infants, aprendre d'ells perquè són grans mestres i sento que és del tot necessari anar tots i totes a una amb l'objectiu de transformar i millorar el la nostra societat.

EDUCACIÓ AL LLARG DE LA VIDA: NEOLIBERALISME VS. INCLUSIÓ

Laura Haba Jiménez,
Docent de Formació de
Persones Adultes

La política educativa que s'aplica amb zel a casa nostra parteix d'una *visió empresarial* del centre educatiu, on pares i mares (*consumidors*) han de poder triar centre, i fins i tot triar la llengua d'escolarització, on apareixen *rànquings* escolars per fomentar la tria, es promouen les habilitats gerencials i la professionalització en la gestió dels centres educatius... Mentrestant es redueix la inversió en l'educació pública en aplicació d'una *competitivitat* curt-terminista; els valors i les lògiques de l'economia de mercat impregnen els sistemes educatius; s'adeqüen les estratègies pedagògiques i els currículums a les demandes del mercat; etc. Sota l'argument de l'*eficiència* econòmica i de la "racionalització" de la "despesa" pública, el full de ruta eminentment privatitzador del neoliberalisme fa que molts governs apliquin i justifiquin retallades per assolir una suposada major "competitivitat". Espanya i Catalunya en són exemples paradigmàtics(1).

És inqüestionable que l'escola ha de fer un esforç d'innovació i adaptació per fer front als reptes del segle XXI, i que l'infrafinançament per si sol és un escull que ho dificulta (*adquisició de material tecnològic, inversió en formació permanent, pujada de ràtios...*). El que no és tan evident és que els criteris de l'oferta i la demanda hagin de passar per sobre dels criteris pedagògics pel que fa als currículums; o que l'educació hagi de dedicar-se principalment a formar futures treballadores i treballadors en comptes de formar persones; o que la competència amb altres centres basada en avaluacions i la gestió pressupostària siguin els objectius principals de la direcció d'un centre educatiu.

La raó que fa que no qüestionem aquests criteris i decisions polítiques -o que fa que la seva discussió no formi part de l'agenda pública-, i que aconseguim molt sovint que les donem per descomptades i evidents, és l'hegemonia de la concepció neoliberal.

Les desigualtats i l'escola pública

Segons dades de l'[IDESCAT](#), un 10% de la població catalana de més de 16 anys no sap llegir ni escriure, o bé no té estudis de cap mena (dos punts per sobre en el cas de les dones i dos per sota en el cas d'homes). És més, si tenim en compte l'analfabetisme digital(2), la xifra està lluny de traduir un model que prioritza l'educació com a dret.

Un model educatiu que no té en compte el context en què s'insereix i que no es marca com a objectiu assegurar l'educació com un dret, tendeix a aplicar receptes teòriques emanades d'una concepció econòmica determinada sense aterrar el seu model a la societat. Per aquest motiu, malgrat tots els sistemes educatius que s'han anat succeint reforma rere reforma, tenim una societat en què el 20% més ric disposa de prop de sis vegades més renda que el 20% més pobre -és a dir, té majors possibilitats de pagar-se uns estudis universitaris, classes de reforç, adquirir material pedagògic...-, i un coeficient de desigualtat en la renda (GINI) molt superior (31,8) a la mitjana Europea (30,3), i molt superior als països amb què sovint ens agrada emmirallar-nos (Finlàndia, 25,3; Dinamarca, 27,6). Una desigualtat que per cert no ha fet més que créixer des de 2006, segons dades de l'[Eurostat](#).

Més enllà del finançament: el desarrelament social de l'educació

Des del punt de vista neoliberal, invertir en educació equival a invertir en capital humà. Per això, moltes polítiques globalitzadores passen de fet per l'educació, però en el sentit de fer inversions destinades a augmentar el nivell de qualificació tècnica de la ciutadania perquè siguin contractables, no per a gaudir d'una societat més culta, cívica i igualitària. Un cop superades les etapes obligatòries, l'èmfasi en l'ocupabilitat a costa de la formació ciutadana integral i crítica, també continua a l'etapa universitària. La reestructuració de la Universitat al nostre país, arran del Pla de Bolonya i basada en aquests mateixos criteris empresarials, implica l'eventual eliminació de titulacions no rendibles i ha suposat ja l'encariment dels preus, la impossibilitat de compaginar els estudis amb la feina, etc. Ho vivim dia a dia, les polítiques mercantilistes impliquen una major fragmentació social, l'elitització de l'educació postobligatòria i l'abandó de la formació integral com a objectiu educatiu.

Renunciar o desapoderar econòmicament l'educació -entesa com a eina de cohesió social- redonda en una creixent desigualtat i fragmentació en el si de la societat, tant a nivell de país com a nivell europeu. N'és un cas paradigmàtic l'educació de persones adultes, en altre temps depenent del Departament de Benestar i Família, d'on sembla haver-ne heretat la concepció assistencial.

Els centres de formació de persones adultes justifiquen una inversió molt substancial i benvinguda d'Europa a les arques públiques catalanes, a través del Fons Social Europeu (FSE), els quals tenen com a finalitat explícita la millora de les perspectives laborals de la població. Així, s'inverteix en una visió de l'educació mercantilista, una visió que no té en compte ni prioritza el valor de l'educació com a transmissora de valors democràtics, de llibertat i igualtat, ni com a dret humà, sinó la necessitat de *"situar Europa en el camí del creixement econòmic"*. Indirectament, aquests fons europeus destinats a la promoció laboral donen una empenta a la visió neoliberal de l'educació i al dogma capitalista del creixement continu, la viabilitat del qual en termes ecològics no es posa en dubte i, en tot cas, s'adjectiva amb el cínic epítet de "sostenible".

La visió neoliberal mercantilista de l'educació arraona progressivament la concepció de l'educació al llarg de la vida i l'objectiu fonamental d'adquirir competències o valors necessaris en un model de societat inclusiva i solidària. La formació en competències digitals per a persones adultes, per exemple, va més enllà de preparar la ciutadania per un món laboral, si no que prepara persones per un món global i tecnològic on molta gent -no necessàriament en edat laboral- requereix formació i habilitats.

L'analfabetisme digital no només pot limitar les oportunitats laborals, les relacions socials i l'accés a determinats continguts culturals, sinó que pot abocar aquestes persones a una situació de marginalitat en el més ampli sentit de la paraula. Avui hauríem d'entendre que l'esforç per alfabetitzar digitalment la població ha d'equiparar-se, almenys, al dut a terme al segle XIX i XX per aconseguir que la ciutadania aprengués a llegir i escriure.

En el context canviant en què vivim, amb un procés continu de qualificació i requalificació, on cal sempre adquirir noves i diverses competències per a l'adaptació a la societat, s'hauria de recontextualitzar el dret a l'educació més enllà de l'educació bàsica. Si el dret a l'educació, com a dret humà, s'ha de respectar, satisfer i protegir i -segons la Declaració Universal dels Drets Humans - tota persona té dret a l'educació i que aquesta sigui gratuïta, caldria realitzar una reflexió sobre l'aplicació

d'aquests principis al dret d'educació garantit per l'Estat en aquelles etapes educatives en l'edat adulta o postobligatòria.

Mentre la crisi del sistema econòmic vigent no ha servit per replantejar un nou model econòmic ni tan sols per fer-hi esmenes, aquest mateix fracàs s'ha emprat precisament per justificar polítiques d'austeritat que han arrasat amb les polítiques educatives. Així, malgrat que l'educació segueix essent considerada sobre el paper un dret humà, les imposicions del sistema econòmic hegemònic i la ideologia imperant han impulsat una evident tendència a la privatització -a vegades explícita i a vegades "encoberta"⁽³⁾-, que desbanca l'objectiu de la universalització de l'educació, i per tant de la seva gratuïtat.

La visió de l'educació com a eina per a fer una millor ciutadania, s'ha substituït per la missió de fer millors treballadores i treballadors, i és evident que aquest objectiu té força interessos contraris al primer. El dilema és senzill: o neoliberalisme o inclusió. O mercantilització o educació.

1. Com indica l'Institut d'Estadística de Catalunya ([IDESCAT](#)), en les darreres dues dècades, el percentatge de despesa pública en educació respecte al PIB és molt inferior en el cas de Catalunya, si ho comparem amb Espanya i sobretot amb Europa. Però, malgrat que aquest és un indicador important pel que fa al finançament de l'educació a casa nostra, no exhaureix ni de bon tros el debat del model educatiu dins aquest món globalitzat.
2. S'entén l'**analfabetisme digital** com la manca d'una mínima competència informàtica exigible en el món actual, concebuda com la capacitat d'utilitzar les tecnologies de la informació i de la comunicació en la vida quotidiana, a l'escola, a la feina o al lleure.
3. "*la privatización encubierta (...)* Consiste en reducir el peso de los recursos públicos y obligar a las familias a pagar por segmentos de educación que tienen un valor diferencial: extraescolares, refuerzos y apoyos, idiomas, informática, música..." (Aunión, J. A.; Fernández, D. El capital privado echa el ojo a la educación. El País, 2012).

EL PROGRAMA SOCIOEDUCATIVO DEL ALUMNADO GITANO

Paco Vargas Porras
Promotor escolar

El Programa de Socioeducativo del Alumnado Gitano, es un programa destinado a la mejora del éxito escolar en la comunidad gitana, teniendo cómo elementos principales en la intervención: La Familia, el Centro Educativo y el Entorno.

Es decir, es un programa que no entiende el fracaso escolar como un elemento que responda a una causa concreta, sino como consecuencia de la complejidad de las situaciones de riesgo de exclusión y contextos desfavorecidos en los que se encuentran las familias.

El Absentismo es un tema central en el trabajo diario, y se abordan todas las cuestiones que puedan ser como consecuencia de, es decir: si el hecho de que un alumno falte a clase provoca que tenga dificultades a la hora de relacionarse con sus compañeros, de aprendizaje, etc. El promotor escolar hará acompañamiento para mejorar ésta situación.

Por otro lado, si son problemas externos al centro los que provocan el absentismo (problemática familiar, falta de recursos...), también se acompañará al alumno y/o la familia para mejorar la situación.

Destacar que la intervención en ciclo infantil y primaria va muy centrada en el trabajo con familias y en la etapa secundaria más en el trabajo con el alumno, lo que no implica que la familia no sea parte de la intervención, sino que pasa a un segundo plano en comparación con la atención que se hace en ciclo infantil y primaria.

Además, también se acompaña a las familias en periodos de preinscripción y matriculación y becas, para asesorar y acompañar en lo que la familia necesite. Y también se ofrece asesoramiento a las direcciones de los centros, para mejorar la atención a la diversidad y trabajar en la misma dirección.

Además de todas las intervenciones a nivel individual y/o familiar, durante el curso se programan diferentes actividades para mejorar la visibilidad de la cultura gitana en el centro educativo, por lo que el día 8 de abril (Día Internacional del Pueblo Gitano), es un tema muy importante a trabajar como temática cada curso y se aprovecha para hacer talleres, presentaciones con los alumnos al resto de clase, murales, etc. en el que el resto de la comunidad educativa está plenamente integrada.

Es importante destacar que el Programa empezó hace 12 años y los resultados a lo largo de toda Cataluña, generalmente, son muy positivos en cuanto a la reducción del absentismo, aunque continua en índices que hemos de mejorar.

Aspecto que va muy ligado a la implicación de los centros educativos, sobretodo de las direcciones, ya que facilitan en gran medida que los objetivos del Programa puedan llevarse a cabo.

FEM DE LA DIVERSITAT UN TRESOR: INCLUTAC

Equip impulsor

Informàtica i Programació:

Jaume Bartolí i Anna Casamitjana

Orientació Educativa:

Rosa Arnau i Esther Blanes

Visual i Plàstica: Alba Figueras

Equip Impulsor Cicles Formatius:

Olga Fortuny i Montserrat López

INclu=INCLUSIÓ + TAC= Tecnologies de l'Aprenentatge i el Coneixement és el nom del projecte d'un engrescat grup de professors de diverses àrees de treball de l'Institut Narcís Oller de Valls (Anna Casamitjana, Jaume Bartolí, Rosa Arnau, Esther Blanes, Olga Fortuny, Alba Figueras i Montse López) on l'objectiu principal és la creació i avaluació de recursos i eines digitals per a la inclusió seguint els models de co-creació del programa mSchools EduHack.

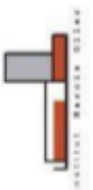
Aquest projecte sorgeix d'una necessitat real del centre detectada pels professionals d'atenció a la diversitat per la manca de recursos digitals adequats a l'adolescència amb persones amb dificultats intel·lectuals i malalties mentals. La resposta a aquesta necessitat la donen els alumnes de diferents nivells educatius al mateix centre que col·laboren cercant o creant els recursos apropiats.

Els avantatges d'aquest projecte són potenciar el treball col·laboratiu, l'ús de la tecnologia digital, un treball transversal conjuntament amb altres departaments i sobretot crear contingut relatiu a punts d'interès propers als alumnes i desenvolupar les seves competències digitals. Si s'aconsegueix motivar als alumnes, el seu aprenentatge acaba sent significatiu i gairebé sense adonar-se'n.

Els docents hem de ser competents digitalment per poder treballar aquesta competència amb els alumnes, i sobretot per utilitzar-la com a mitjà (i no tant com finalitat) per millorar la metodologia a l'aula, millorant l'interès i l'atenció dels nostres alumnes i per tant enriquint el procés d'ensenyament-aprenentatge.

INCLUTAC

ETAPA LABORAL. REPTES DE FUTUR PER LA PLENA INCLUSIÓ

Laia Gurt i Corominas, educadora social i delegada sindical de CCOO

Quan se'm va demanar d'escriure sobre la inclusió referent a persones adultes amb discapacitat intel·lectual de seguida em van venir al cap tots els debats i plantejaments que acostumen a aparèixer en els grups de treball dels centres ocupacionals (CO) i centres especials de treball (CET) al nostre país. La inclusió segons la UNESCO és una mirada positiva a la diversitat de les persones i les diferències individuals, entenent aquesta diversitat com un enriquiment de la societat a través de la participació activa en el sistema educatiu, el món laboral, la vida familiar i en la resta de qüestions socials i culturals.

En la mateixa línia, el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya presentava l'any 2016 el document *De l'escola inclusiva al sistema inclusiu*(1), un sistema educatiu inclusiu com a mirada única per a donar resposta a tot l'alumnat, que reconeix la diversitat com a fet universal, que personalitza l'aprenentatge, que ha de garantir igualtat d'oportunitats i equitat perquè tot l'alumnat rebi una educació integral i amb expectatives d'èxit, posant èmfasi en la formació del professorat, entre altres qüestions. Al mateix temps, aquest sistema ha de preveure tot el recorregut de l'alumnat pel sistema educatiu, fins a la transició de la vida adulta. I després què? Què passa en aquesta vida adulta?

Si aquestes directrius de l'educació inclusiva segueixen al llarg de la vida, les persones amb discapacitat haurien de tenir el dret a accedir a la formació i/o al mercat de treball en les mateixes condicions que els altres membres de la comunitat, sense ser exclosos per motiu de la seva discapacitat, i als suports o ajustaments oportuns per a assolir una vida plena en l'àmbit social, personal i laboral o acadèmica. Tanmateix, la realitat és ben allunyada d'aquesta utopia.

Després de l'etapa escolar hi ha camins ben diversos a seguir, que majoritàriament apareixen condicionats pel grau de discapacitat o valoració laboral que s'obtingui.

Parlem de serveis d'orientació, acompanyament i inserció laboral en l'empresa ordinària, centres especials de treball, centres ocupacionals, etcètera. D'aquesta manera, tot el procés inclusiu que intenta fer l'escola es perd en la transició a l'etapa adulta o laboral en la qual es separa i s'exclou per la discapacitat en ella mateixa. Aquest mateix procés d'inclusió de l'etapa escolar hauria de seguir després si es disposessin dels suports necessaris per garantir l'equitat.

Però perquè això es donés caldria un conjunt d'actuacions a diversos nivells. D'entrada, l'administració hauria de fer una aposta ferma en la reformulació dels serveis i suports -el Pacte Nacional pels Drets de les Persones amb Discapacitat sembla que és un inici- en diferents sentits. Per començar caldria fer complir la Llei General de la Discapacitat(2) (LGD) a les empreses, implicar i empoderar la part empresarial per tal d'augmentar l'ocupació, crear serveis adequats a les necessitats reals, formar els i les professionals que acompanyen en aquesta etapa per tal de donar els suports necessaris, sensibilitzar la societat i les famílies de la importància de la inclusió laboral.

Actualment, la majoria de persones amb discapacitat en el món laboral regeixen les seves relacions laborals pel conveni de Tallers per a persones amb discapacitat intel·lectual de Catalunya (abans Tallers per a discapacitats psíquics de Catalunya) quan haurien d'estar incloses en els convenis de referència de les empreses, si és el cas. Però la situació és una altra de ben diferent.

En alguns enclavaments laborals en empreses ordinàries, alguns treballadors i treballadores amb discapacitat fan la mateixa feina que d'altres companys i companyes sense discapacitat, tot i que amb suport d'un o una professional del servei d'orientació i inserció laboral. La diferència, però, és que el salari i les condicions laborals de la persona amb discapacitat no és el de la resta de treballadors i treballadores de l'empresa ordinària, sinó el que es recull en el conveni de Tallers per a persones amb discapacitat intel·lectual. Un salari, en el cas dels peons, regulat pel salari mínim interprofessional (SMI).

Com podem parlar d'inclusió en persones adultes amb discapacitat si condicionem l'accés al mercat laboral a les seves capacitats; i quan tenen accés a aquest mercat, les seves condicions laborals no són les mateixes? No es pot parlar d'inclusió social quan una persona amb discapacitat té unes condicions laborals inferiors per fer la mateixa feina que una altra. Perquè amb un SMI no es pot garantir l'accés a l'habitatge ni a uns estàndards de qualitat de vida quan, en la majoria de casos, es necessiten una sèrie de suports per a una vida autònoma.

L'administració també hauria de replantejar els serveis en diferents sentits. D'una banda cal oferir serveis adequats a les persones que deixen de treballar als centres especials de treball per diferents motius: deixen de ser productius (aquest tema podria generar un altre debat), tenen una malaltia llarga, haurien de jubilar-se però no tenen l'edat ni els anys cotitzats... Cal tenir en compte que l'envelliment en persones amb discapacitat s'inicia de forma més prematura (s'estima que al voltant dels quaranta anys) que en persones sense discapacitat.

La pèrdua de capacitats i habilitats, el deteriorament de facultats, problemes de salut, augment de demències i trastorns mentals són també aspectes limitadors en l'àmbit laboral. Tot plegat agreuja la situació perquè s'acaba incorporant aquestes persones en centres ocupacionals, que no tenen una funció productiva -tot i que molts l'acaben realitzant per a poder sostenir-se- sinó que són instal·lacions d'acolliment diürn que han d'oferir una atenció rehabilitadora i habilitadora a les persones amb discapacitat intel·lectual en edat laboral.

Segons el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies "els centres ocupacionals tenen per objectiu capacitar les persones beneficiàries perquè aconseguixin la màxima integració social a través de l'ocupació activa". La majoria de centres i professionals del sector d'atenció a la diversitat fan una tasca excepcional, malgrat la falta de recursos econòmics i humans dels quals disposen. Tanmateix, però, aquest tipus de servei acaba sent un calaix de sastre on s'atencen persones amb grans necessitats de suport (suports intensius) que no tenen places a centres d'atenció especial (CAE- residència) i persones que ja no poden continuar als centres especials de treball (CET).

Així doncs, en un mateix centre s'apleguen realitats molt diferents que necessiten suports i serveis molt diversos.

Un altre aspecte a tenir en compte en aquesta línia és que l'esperança de vida de les persones amb discapacitat intel·lectual ha augmentat notòriament en els últims anys. Fet que significa que cada cop hi ha centres amb una població més envellida i amb més necessitats de suport que no compten amb un servei específic. Totes les persones poden accedir a una residència a partir dels 60 anys. Però què passa amb les persones amb discapacitat que pateixen un envelliment prematur? La majoria de vegades, acaben essent ateses en els centres ocupacionals que no tenen els recursos, la formació ni els suports necessaris que es requereixen. Cal demanar un certificat d'excepcionalitat per accedir a una residència i no acostuma a ser un tràmit àgil.

En definitiva, queda molt camí per recórrer per aconseguir una plena inclusió de les persones amb discapacitat intel·lectual, sobretot en l'etapa laboral. Cal que els serveis públics, que tenen el deure de desenvolupar polítiques que permetin tenir una bona qualitat de vida als seus ciutadans i ciutadanes, dotin de recursos econòmics, de personal, de formació, d'incentius a les empreses, de sensibilització ciutadana per aconseguir aquesta plena inclusió. Sobretot, si es té en compte que la inclusió no és res més que una dimensió de qualitat de vida, com apunten Shallock i Verdugo(3). És necessari, també, que les patronals i la part empresarial respectin dels drets laborals de les persones amb discapacitat i ofereixin suports reals i condicions laborals de qualitat, que els permetin la inclusió en l'esfera social i comunitària.

És ineludible que es posi en valor la tasca dels i de les professionals del sector d'atenció a la diversitat i s'aposti per una formació real i de qualitat en inserció laboral i en l'acompanyament en la vida adulta. Cal seguir caminant per oferir oportunitats el màxim d'inclusives possibles i aconseguir, també, una millor qualitat de vida. Perquè la bondat d'una societat es mesura per la cura i l'atenció que aquesta té de les persones més vulnerables i, per tant, amb més necessitats de suport.

-
1. [De l'escola inclusiva al sistema inclusiu, Generalitat de Catalunya, Departament d'ensenyament. Novembre 2016.](#)
 2. Reial Decret Legislatiu 1/ 2018, de 29 de novembre
 3. [Verdugo, M. A.; Shallock, R. L.; et altri \(2013\) MODEL QUALITAT DE VIDA. Informe sobre els perfils de servei basats en el model de qualitat de vida per als serveis socials especialitzats de Catalunya. Generalitat de Catalunya. Departament de Benestar Social i Família.](#)

INCLUSIVA DE DEBÒ? PROPOSTES PER A L'EXPANSIÓ EDUCATIVA

Raquel Martinez Pulido
Docent

Dins del Decret 150/2017 d'escola inclusiva es planteja un nou canvi de paradigma educatiu on l'escola ordinària augmenta el nombre d'alumnes amb necessitats educatives especials. És un nou repte pel sistema educatiu i alhora una gran aventura on tots i totes aprendran a viure i conviure, a créixer en la diversitat i respondre a les necessitats educatives dels alumnes partint de la seva individualitat.

UNA ESCOLA PER A TOTS DEIXA DE SER UNA UTOPIA PER A SER UNA REALITAT.

Estic vivint una de les experiències professionals més interessants de la meua vida. Estic en el CEEPSIR Solc de Tarragona. Un CEEPSIR és una Centre d'Educació Especial Proveïdor de Serveis i Recursos, és el nou rol que diferents escoles d'educació especial estem aportant a terme per donar suport a l'escola inclusiva. Des de Solc, sempre hem cregut en la inclusió i hem lluitat pels drets dels alumnes portant a terme programes innovadors recolzant l'escola ordinària amb alumnes amb necessitats específiques com el programa Help-me: Programa d'Habilitats Comunicatives i Socials. També, des del Decret d'integració vam iniciar l'escolaritat compartida.

Des del curs passat portem a terme el programa: Petites Mirades, Grans Aprenentatges, projecte enfocat a la inclusió d'alumnes amb TEA (trastorn de l'espectre autista) a educació infantil. Aquest programa inclou assessoraments i formació per a centres que volen ampliar les estratègies per acompanyar els alumnes TEA.

En aquest temps, he visitat diferents escoles i he après moltíssim de l'escola ordinària. La sinergia que es crea entre escola ordinària i especial obre nous paradigmes on la col·laboració i compartir experiències fan créixer els recursos de les escoles.

Cada vegada tinc més clar que una escola inclusiva, una escola per a tots va molt més enllà dels recursos personals i econòmics i no poso en dubte que és una part important i molt d'important, però no només és l'única.

Més enllà de tot el fet tangible, està tot allò que no es veu però es pot sentir. Es pot percebre en la mirada apreciativa dels mestres cap als seus alumnes, de les propostes educatives, de l'amor i l'entusiasme amb el que s'afronta tenir un alumne amb necessitats educatives especials. El caliu i el suport que fa el centre a aquell tutor que té un alumne amb necessitat de suport.

L'adaptació de l'entorn: aules, menjador, patis... perquè sigui un espai acollidor potenciant les capacitats dels alumnes i ajudant-lo a continuar aprenent.

Les ganes de continuar creixent com a claustre i entendre la diversitat com la suma de potencialitats, obrir nous paradigmes educatius basats en la zona de desenvolupament pròxim dels alumnes. Es tracta de dissenyar una proposta educativa com un vestit a mida perquè l'alumne vagi redescobrint-se i formant-se.

La proposta és començar a parlar en termes de qualitat de vida, tal com ens recorda Shalock en les vuit dimensions: desenvolupament personal, autodeterminació, relacions interpersonals, inclusió social, drets, benestar físic, benestar material i benestar emocional com a punt de partida on es planteja tot allò que és realment important per a la vida dels alumnes.

Un model educatiu amb una mirada més expansiva on caminem tots junts en un present amb mires cap a una societat preparada i formada, plena de suports i recursos perquè tots els ciutadans puguin gaudir del dia a dia. I si pogués demanar un desig perquè totes aquestes idees siguin realitat demanaria...

Que tots els alumnes se sentin estimats, segurs i alegres a les seves escoles. Que tinguin amics i que aprenguin els uns dels altres, cadascú des de la seva individualitat tenint múltiples oportunitats d'aprenentatge i els suports necessaris per al seu camí d'aprenentatge.

Que el fet de conèixer i aprendre en la diversitat ensenyi a tots els alumnes a ser millors persones, a comprendre les necessitats i particularitats de cadascú i a aprendre els uns dels altres.

Que els mestres i professionals gaudeixin a les seves classes i que s'ho passin molt bé amb els seus alumnes. No hi ha millor aprenentatge que el que emociona. Que a les aules hi hagi cotutoria, quatre ulls veuen més que dos! Que es baixin les ràtios, que augmentin les formacions efectives del professorat i es multipliquin els somriures.

Que creguin en els seus alumnes i en ells mateixos, ja que tots tenim grans qualitats que ens fan ser éssers únics i meravellosos.

Que els centres lluitin pels drets dels alumnes i de les seves famílies. Que disposin dels recursos necessaris per a poder donar resposta educativa als seus alumnes.

I al Departament, que pensi en termes de qualitat de vida i benestar emocional i acadèmic. Que recordi que darrere dels números, de les ràtios i dels pressupostos, hi ha infants i adolescents aprenent amb ganes de superar-se i ser cada dia una mica més savis, més creatius i més autèntics.

FEM QUE UNA ESCOLA PER A TOTS SIGUI UNA GRAN REALITAT!

Volem #StopLlistesdEspera per tots els infants i joves de Catalunya perquè:

- Quants anys ha d'esperar el Pau per tenir el personal de suport educatiu necessari?
- Quants anys ha d'esperar la Diana per tenir una Aula d'Acollida?
- Quants mesos o anys ha d'esperar el Pedro per tenir una beca?

**#StopLlistesdEspera
#InclusivaAmbGaranties**

L'ESCOLA: UN PLAER SENSE PIN

Josep Guardiola Salinas
Docent de secundària

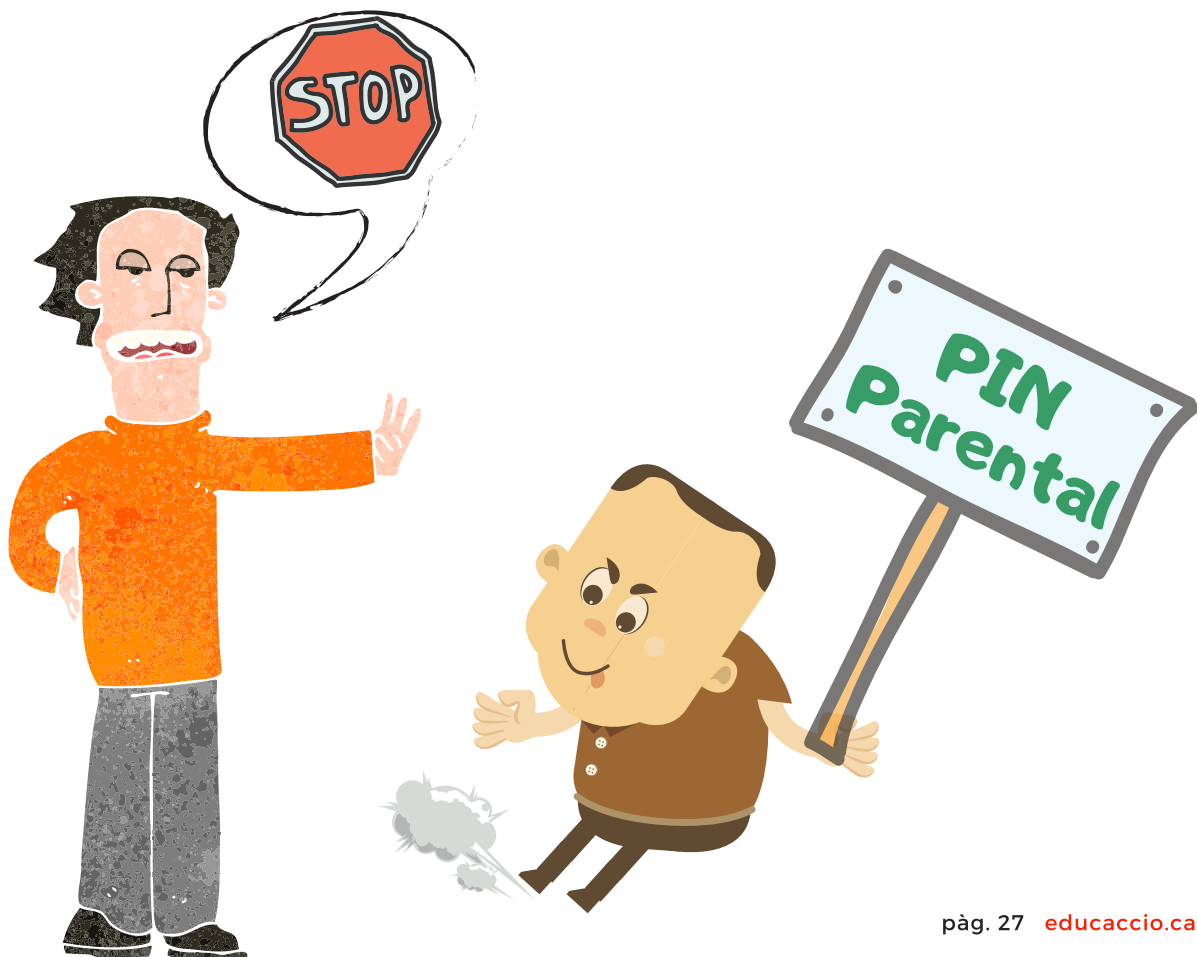
Ho he de reconèixer senyores i senyors de la dreta més extrema, tan extrema que semblen l'extrema dreta. Cada dia el primer que faig quan arribo a classe al matí és agafar un guix rodó i de bona grandària i començar a elucubrar (no confonguin amb lubricar. I si tenen dubtes, consultin el diccionari VOX) com motivar els meus alumnes. Però si opto per les noves tecnologies, obro l'ordinador i busco a les xarxes material sensible que ajudi a la motivació i la creativitat dels meus joves. I aquí el plaer és infinit!

I si anem a visitar algun museu, estigueu tranquil·les famílies perquè els mestres som més sostenibles i ecologistes que la mateixa Greta Thunberg (per cert, a veure si deixa de fer "pelles" i torna a l'escola algun dia). Anem despullats! Com sona. I ni un trist pàmpol que cobreixi les nostres parts més púdiques, o ens protegeixi del fred que ha comportat el temporal Gloriós que estem patint.

I és clar, després a fer guàrdies, o hores lliures, els companys i companyes perquè nosaltres som de baixa per un refredat mal curat i pitjor previngut.

I si a la fi de la classe algun alumn@ s'apropa a mi, no amb la intenció de visitar Neverland, si no de donar-me les gràcies perquè avui ha après alguna cosa, o ha gaudit com un descosit de la bacanal metodològica, l'orgasme intel·lectual (no pensin "malamente", com diria la Rosalía) serà gloriós i l'esglai se sentirà inclús al Congrés dels Diputats. Allà on hauria de sorgir una nova llei d'educació, que derogués la rànica LOMCE, i que facilités l'entrada dels nostres joves a les nostres escoles a les 7.00 del matí, perquè estarien tan motivats per anar a l'escola que no podrien esperar que arribin les 8 o les 9.

Famílies diverses, que esteu llegint aquest petit escrit, no patiu en absolut quan deixeu les vostres criatures en aquests antres de perversió (segons VOX POPULI), dits escoles: els professionals de l'educació vetllaran per tal que els joves i infants creixin en un ambient de llibertat i luxúria didàctica sense PIN.

Per una educació inclusiva

STOP llistes
d'espera

#STOPListesdEspera

educaccio.cat/educacio-inclusiva